

at det ikke forekommer mig, at Reglen er for streng, naar man lægger Mærke til, at den jo kun skal gjælde om Handlende. Den Regel, der indeholdes i § 44, skal ikke gjælde om Andre end Handlende; men om Handlende synes man med Rette at kunne sige, at de bør være istand til at møde punktlig alle saadanne paa dem indløbende Krav, hvorom der her er Tale, og om Handlende bør man formentlig ogsaa kunne sige, at de maa være saaledes Herrer over Kredittmidler, at de, naar de virkelig ere solvente, kunne skaffe den fornødne Valuta tilstede inden den fastsatte Frist. Jeg tror, at Bestemmelsen i § 43 om den Fallit, der skal følge af Betalings Standsning, vilde miste en stor Del af sin praktiske Betydning og praktiske Skarphed, dersom Reglen i § 44 ikke kom til som et Supplement, idet det ofte ikke vil være saa ganske let at afgjøre eller oplyse, om Betalings Standsning har fundet Sted eller ikke. Begrebet „Betalings Standsning“ er og kan naturligvis ikke være aldeles skarpt. Det kan altid blive en Skjønssag, om Bægning ved at betale en Fordring kan betragtes som Betalings Standsning eller ikke. Men netop overfor den Uvisshed, som der saaledes kan være, om en Mand er i det Tilfælde at have standset sine Betalinger eller et, er det heldigt, at der er anvist Kreditor en Udvei, hvorved han kan bringe Spørgsmaalet herom paa det Reine, hvorved han altsaa kan stille den Paaagjældende saaledes, at han kan sige til ham: „Viis mig nu, om du har standset dine Betalinger eller ikke“. Jeg synes snarere, at der kunde gjøres den Indvending imod § 44, at den Frist, som der indrømmes den Paaagjældende, maasse efter hans Forhold i Grunden er for lang, idet han ifølge den har 14 Dage til at skaffe Penge. Jeg tror, at Bestemmelsen, sammenlignet med andre fremmede Loves Bestemmelser af denne Natur, snarest vilde kunne angribes fra den sidstnævnte Side. — Med Hensyn til Bestemmelsen i § 46 gjorde den ærede Taler gjældende, at der i den saanedes Straffebestemmelser, en Bemærkning, som ogsaa er fremkommen fra en anden Side (Drenboll). Jeg skal dertil blot svare, at ganske vist vilde

det i og for sig ikke være umuligt i den foreslaaede Lov at indsætte Straffebestemmelser paa dette Punkt, men det vilde dog være Noget, som man maatte erkende for at være fremmed for Lovens øvrige Indhold og derhos betænkeligt, da vi jo for ikke længe siden have faaet en ny Straffelov, som vistnok i det Hele taget maa betegnes som et godt og tidssvarende Arbejde, ogsaa paa dette Omraade. Jeg tror ligeledes, at den nye Straffelov, rettelig anvendt, vil findes at indeholde de fornødne Straffebestemmelser med Hensyn til de allerfleste Tilfælde hvorom der her kan blive Spørgsmaal. Jeg tør ikke sige, og jeg siger heller ikke, at den er fuldstændig udtømmende i saa Henseende. Jeg tror, at der kan tænkes Tilfælde, hvor en Fallent kan undgaa Straf efter den bestaaende Lovgivning, selv om han strengt drages til Ansvar efter samme. Men jeg tror tillige, at disse Tilfælde dog ialtsald ikke ville være mange, og at Straffelovens Bestemmelser herom i det Hele ere nogenlunde tilfredsstillende. Jeg skal saaledes med Hensyn til, hvad det ærede Medlem særlig gjorde opmærksom paa, fremhæve, at vi i Straffeloven have en Bestemmelse i dens § 262, som udtaler: „Bestindes det, at Noget, som er pligtigt til at føre Handelsbøger, og hvis Bo er kommet under Fallitbehandling, har forvansket, bortskaffet eller tilintetgjort disse Bøger eller har ført dem paa en uredelig Maade eller i svigagtig Hensigt undladt at føre dem, straffes han med Fængsel paa Bånd og Brød eller med Forbedringshusarbejde i indtil 2 Aar,“ hvorefter det dernæst endvidere hedder: „Har Fallenten gjort sig skyldig i grove Uordener i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger, bliver han at straffe med simpelt Fængsel indtil 6 Maanedøer.“ Det synes mig, at disse Bestemmelser Indhold dog maa siges at være tilstrækkeligt til at kunne ramme de Misbrug, som ere knyttede til en forsættlig Undblivelse af at føre Handelsbøger eller til en meget skjodesløs, uordentlig eller mangelfuld Maade at føre dem paa. Og dernæst er der i Straffeloven en anden Bestemmelse, som vistnok nu kun anvendes meget sjældent, men som efter sine Ord vilde kunne anvendes og i mange Tilfælde vilde kunne ramme et saa-